

0 – 0

Andres Aule / Paula Sering

Andres Aule / Paula Sering. 0 – 0.

© Andres Aule ja Paula Sering 2000

Käesoleva teose on esmakordselt trükkis avaldanud Eesti Keele Sihtasutus ja Bahama 2000. aastal.

BAHAMA 2001

www.bahamapress.org

bahama@bahamapress.org

Bahama e-raamatute eesmärk on muuta kirjandusteosed hea tahte avaldusena tasuta kättesaadavaks kõikidele soovijatele, sest loomingu väärtust ei saa mõõta rahas.

Käesolevas failis sisalduv teos on e-kirjastatud autorite nõusolekul ja soovil. Igaüks võib seda faili muutmata kujul paljundada, tasuta edasi anda või levitada, säilitada ja välja trükkida.

Käesoleva faili tervikut ei tohi lõhkuda. Seda faili või selle sisu ei tohi ilma autorite nõusolekuta tervikuna ega osaliselt muuta, müüa, trükkis ega elektrooniliselt avaldada või kasutada muul viisil raha saamiseks. Teost kaitsevad Eesti autoriõiguse seadus ja Berni konventsioon.

Paula Sering

Näo läbi aastasaju
tõin siiani,
nüüd panen maha.
Vend valvab vee peal.

Silmades sädemed,
pea kohal sädelus,
pimedus voolamas taga.

Sealpool on laul,
mis iial ei lõpe,
sealpool on hääl,
mis jääb.

Vend vaikib vee peal,
ulatab käe.

Aegade taga on punane pimedus,
aedades vaikus, lõhnavad puud,
päikesesügaval loojang.

Puhkevad õied, kasvavad viljad
voolavad tüve sees,
tuksuvad homset,
hommikut hoiatab kohin.

Õö jõuab ühele, öö tuleb üle,
töotusi pillates unne.

Päev pleegib aedade taga.

Mida ülimalt tahad, on üle
vee. Elu vee. Pettus liimibki
päevad su mustriks,
ruumiks, mis tuksub
viibete taga.

Jah, küllap valiks,
kui oleksid hulgad,
kui oleks mitmus.
Küll oleks valinud
vähem ja muud.

Üks, kes ainsana
kõikidest palvetest suurem on –
Sind tahan tänada.

Aeg voolab verre,
valu voolab maha,
jäab paigale –
jälg jääb.

Jääb valgus veele –
pimeduse süda
ja sügavus,
mis suutis kanda,
jäab ootama
ja mäletama samme.

Viib vesi vee,
viib veri vere,
ja valu vait jääb,
pimedus jääb põhja –

jääb valgus veele
jälgedele,
mis ulatusid
pimedasse põhja.

See, et kõikide tähtede taga
on valgus,
puhas on leht, vaikus
suurem kui sõnad –
heledam, valusam –
see selgub nüüd,
kui mu päevad on peatund –
nüüd on nad veatud,
langevad tähed
lehe pealt maha,
vaikus saab vabaks;
see selgub nüüd.
Et päriselt tuumas on puhas –
on püha.

Ööst tuli pime
kes nägi vaid valgust
mägedelt voolamas alla
Sind ta ei märganud
valguse kannul
paiskamas väravaid valla
Liueldes läbi
nüüd piirita ruumidest
õhku mis lõputa
taevani lahti –
iaal ei teadnud
ta Sind selle taga
iaal ei näinud
Su silmi –
öös läidetud lõket

Sinupõhine saatus
soojad ja sügavad varjud
hoiavad eneses sõna
Alguses olid Sina

Võimatus – õde –
kummardab akna taga

Tunnimees puhastab tääki
mäletab salasõna
Salgasin seni

*Su nägu on tõmbunud
õhukeseks. Ja taga
on taevas*

Ainult tühjus lärmas, sai sõnadeks, pani aja mürinal iseendast läbi voolama, et seda keerisena alla neelata. Täius oli väga vaikne, õieti täiesti liikumatu – ajatu, värvitu, ainetu. Tühjus tegi haiget, täius oli peaaegu tuim, peaaegu märkamatu. Peaaegu nii lähedal, et tänamiseks puudus vajalik vahemaa, mis võimaldanuks häälel kuuldav olla.

Ta oli tõeline nagu luuletus, tuli mulle vastu kõikidel tänavatel, läikis kõikide inimeste silmades ehmatava, talumatu, hingematva iluna. Enese kohalolekus kõhklematu nagu puu, juurdus ta usaldusega kõikidesse sõrmedesse, mis tema möödudes sama tuksumisrütmi üle võttes klõbistasid täheklahvidel üllatavaid teateid, mängumasinatest välja võimatuid tulemusi, pillikeeltelt uskumatuid helisid. Puu kummardas oma oksad vastu akent, vaatas unedesse, üllatumata, aga mitte pettununa. Uneskõndijaile oli taevas väga lähedal.

Võibolla alandus on armastuse tuum.
Võibolla pettumus on elu pärisosa.
Ja uhkus on su ainus kilp,
mis koju kannab kord, kui selg sul piitsavermeis.

Siis laskuvad kõik igatsused tagasi su peale
kui suured valged linnud õhtul väljale.
Nad saagi kukutasid merre
ning panid tiivad kokku sinu austuseks.

Õö tuleb hele, kõrge.
Puuleht ei liigata.
Vaid linnud hingavad su ümber
ja ootavad su otsustust.

Su maik mu hingelõõris
haigutab end lahti,
nõo pragunedes valgub minust välja.
Ma olen sujuvsile pime tee –
kaos juba libistab end hajuvasse ilma.

Ei tasu kiivas olla
tema ilule.

Janukramp on täitnud kõri.

Iga auk on kaev.

Iga kaevu põhjas keeris –

hauakoht ehk neel

ohvritoojaid ootab.

Pillud sinna täitmatusse

kõike, mida...

Mida veel?

Valuvõppest rinnas aimad:

küll.

Teadasaamine on tasu

ohvri ainusest.

Kurgus kõditab kõik korvamat:

lõbu ja meeleheit.

Vähikasvataja laukatäitmislootus,

lämbuja ekstaas.

Ja kellad taovad Sinu tulekut.

Vaikne, vääramatu,
Sa seisad,
selge ja unustatud,
andestatud,
une-eelne udu,
aoudu eelne uni,
läbitud, lõpetatud.

Lõputa ohe,
üks pikk hingetõmme
suvehakust
jäätumiseni.

Võib olla küll, et ma ei ole väärt.

Võib ka, et seda lihtsalt polegi:

et "puudu" ongi igavene, muutumatu mõõde.

Ei ole mõtet minna sennapoole,

kus tulesäras hiilgavat näib pääs –

vaid olla puudevale truu.

Vaid olla puudevale tuum.

Suurem hirm on siinpool.

See on sees. Mitte sõnades:

ja kui ma Sind ei näe...

Kui mul silmigi pole, mida tõsta!

Ainult mõte võib puhata Sinus,

kui kord olen sealmaal. Valmis.

Aine ei kuuletu niikuinii.

Las ta siis valutab lahus.

Ma ei tahagi neid ridu.

Ma ei salli joont –

punktis oleme kõik koos!

Igiminemiseks

 piki pillikeelt,

lahkulõikamiseks,

 miinuseks ja murruks,

Isa karistavaks sõrmeks,

 piinapingiks meile kriips!

Ajaniidiks, kus me kuivame!

Kokku ennast rulligem,

huuled torus,

korrakem:

 punktis oleme kõik koos!

koos! koos!

See, kas oled või ei ole hull
ümbrusele üldiselt on null,
kuni sa ei mõtle miskit välja,
mis võiks teha neile vahest nalja,

mis võiks anda üht-teist jutuainet
kesk seltskonda igavat ja kainet,
muuta rõõmsaks inimesi häid,
et nad pistaks kokku oma päid,

et nad sosistaksid: oled hull,
ja et muud ei ole viga sul,
ning see saladus neid kokku liidab,
sinu suugi nende tarkust kiidab,

aga üldiselt on sulle null,
mis nad teevad; sina oled hull.

Olen tahtnud küll.

Olen olnud hull.

Nüüd on öö mu üll.

Nüüd on kõike küll.

Laotus on lootus,
on tõotus, et
saatus on möödas,
ja kaotus.
Et tulev on jaatus.

Nüüd oli valus tükk sees.

Sees ja südames.

Kõndisin selle tüki sees,

Jumala südames.

Issand, palun, luba mul olla vait. Jääda vait, saada vaikseks. Kuulda, kui ka mitte muusikat vainult, siis müra eemaldumise kaja. Olla ärkvel üksilduses, kus lärmi tõstmine sellest väljumise võimalusi niikuinii kahandab. Võibolla kui laskub öö, laskub rahu, võin kuulda koera haukumist ja kaugel sõitva rongi häält. Võibolla võib lakata hukatavat väärt krampumine oma verekohina kuulamisse. Niikuinii ta igavesti ei jää. *Voolab maha, tuline ja tume.*

Luba mul minna liipreid ja lõhnu pidi tagasi. Liikuda, lakata valvamast teetammil, lakata pelgamast rataste lõginat, lakata lootmast üle. Tagasi, kus rohi kasvab rööbastest läbi ja käänakud põõsastesse kaovad.

Kas mu pragunev nägu hoiab kinni mu hulluse? Või mureneb ta ikkagi eest, paljastades märtsipäikesesse ühes muu kõduga pleekima ka minu isikliku nõdrameelsuse? Seal teda päike ja vihm ja tuul lahustavad ja lahjendavad, peaaegu läbipaistvaks, peaaegu nähtamatuks ligundavad. Seal ta kaob, lendu läheb nagu kõik raamimatult kaunis. Lendu nagu rõõm. Sest ega ta jää. Lenduv, plahvatav ollus nagu ta on. Tal ei ole püsi, on vaid peatuspaik. Maandumis-, lendutõusmisrada. Aga ega ma tea, mille ta jätab. Ei tea, mis ta viib.

Homme korjatakse näod jälle kokku, jagatakse laiali, pannakse ette. Ilmakaared nihkuvad oma kohale tagasi ja eksimine on jälle võimalik. Homme. Aga on igavene praegu.

Liig palju lihausku, lootust lõdisemise sisse. Liig palju lootust sillal. Kord vajub sild vette, saab jõega kokku. Vabandust, ütleb ta endal kõõlunuile. Nood teadsid küll, kui kukkumisvõimaluse kaotasid. Mäletasid aega, kus kaotus oli veel lahti. Millesse viskuda. Mitte jõgi, aga õhk tema ja silla vahel.

need on rohu sisse peidetud imbkaevud, mille kaas ei ole kindel, aga mille põhjatus on sulgunud ainult ajutiselt, need on rongid, mille möödasõidust klirisevad klaasid puhvetis, ja tuul, mis toob kalmistu poolt kellade ja koorilaulu kaja, see, et sild ei lähe piki jõge ja rong ei saa sellele jääda, et päike selle maja kohal ei looju, ei lähe pilve taha, et vihm sajab kõigele alles pärast tulekahju, mida meie silmad ei näe, aga söestunud seinte vahelt võib välja tuua oma kõige kallima kaotuse, see on see, et valu on ees, et valu on ees, et valu on ees..., ehkki läidetud miljon aastat tagasi; et vesi su näo kohal on selge — et ma näen sind läbi selge vee. Ma ei hinga. Ma kummardun üle sinu, olen vait, olen alles. Ikka veel, häbenen, et ikka veel, tahaksin olla sealmaal, sinuga. Ka too kevad muutus külmaks, lumi sadas üle hirmunud mälu, vähemalt mälestuses, vähemalt viibimises, selles, mis jäi olemata. Selles, mis kestab senini.

See on see, et nägu on ees. See on see, et elu on ees. See on see, et alati on nii lõpmata palju asju ees, vahel, üle.

Ei, sa ei ole mul ees – ehkki võiks. Tootusena. Tootusena tagusest. Millestki, mis jääb üle, väljapoole, jõudmatuks. Sisenematuks. Sina võiksid ka seista sisenematu ees. Jõudumööda sa muidugi seal püsisid, ega ma ütle ülbelt, et sinna ma ei kippunudki. Oleksin ma teadnud, kuhu. Oleksin märganud leinata, loota. Seisid seal, liblikad õlgadel, niisked kivid selja taga. Oleksid võinud laulda või lohutada küll. Ega ma poleks sellest kukkunud, ega ma poleks siis pilditult maha langenud, ega ma ju.

Iga lootus määrab päeva — niigi teadliku vale algussõna tähendusest. Niigi teadliku kuninga kurbusest, kelle käskimisvõimalused ammu ammenduvad teatud helikõrgusel. Mõtet karjuda, kui parimal juhul mõjud akvaariumisisese loomana, kellel oma õhustik.

Lõpuks on kõik, mis jääb, ainult pilt. (Mida ei hoia koos.) Lõpuks on kõik ainult joon — suujoon, õlajoon, käejoon. (Küllap on nähtavat veel). Lõpuks on kõik vaid hajuvad jooned, langetatud käed. Lipud, mis päikeseloojangul kokku rullitakse. Loosungid, mis enam kedagi üles kutsuda ei jaksa.

Lõpuks on kõik vaid õhk, tuline õhk, mis igal hingetõmbel haiget teeb. Nuuksumise ja hala võimatuks muudab.

nagu kaks rauka
hirmul luude hapruse pärast
haardume teineteisesse
õhtus
mis saanud raskemaks
kui jõuaksid kanda
me hõredaks kulunud linnuluud

mille vastu ma eksin
mille vastu
kui enam eksida ei tohi
kui õhtu on sulanud õhukeseks
ilm hapraks
söövitatud leebusest
mis on voolanud 2000 aastat
nagu alus leelis või hape
üle piltide
muutes nad hõrguks ja heledaks

Su õrnad luud
laotanud laiali

HAPRUS saab jagu
tina sihtmärgi-kiindumusest,
kivi armastusest sügavuse vastu.
Harjutan lund, elektrit,
pimedust peeglite taga.

Hommikune
ööitmuse ümbervalamine
ainsaks alanud päevaks

Unustada
miljon hingamisvõimalust
tõmmata end hingetuks
katses kaarduda
üle ainsa võimatuse

Anna mulle andeks
mu ainsus – mu valik

Lunastus on kahevaheline asi.

aeg tõmbas üle õhtu
valutava joone
ja ilu nimel öeldu
hangus huultel
öö tõusis
meie häbist
palju suurem
ta oma raske käega
palved lahutas

salatud kõned
on vaikuseks saanud
unede heledaks ööks
soojuseks meie vahel

vaikus ei jahtu, särab
sulatab endasse sõnad
mõtete mustad tiivad
sulguvad tasa

siia – vaikuse kohale sooja
me hinge pidama jääme

su lootus, et ma siiski üle viin,
meid seob sel tunnil, tänavas, ja ainsus
lahutab su liibumised ööst –
ta lahustab su kiindumused
ühe tõdemisse,
mis kerge kanda, raske taluda

ta kaua valvanud me ööde kohal
ja vaikselt ihund haljaks oma tundi
ning tema tühjusesesööst
ei anna aega mõelda ringi

su helendav pind
hoiab koos sinu pimedat
punast ja tulist
mis siniste päevade südames
lahvatusvalmis

mu lõuend on heledaks
krunditud
ootab su värvi

su puudutust
punast ja puhast

ma püüan ennast näha
sinu õhtus
su õhetavas häbis
mida müüd

ja mina ostan

sina oled vaba
mind oma põhjatuses
vastu võtad

sa seisad
mu kurbuse serval
su silmadelt
peegeldub soojus
su huuled su sõrmed
su juuksed
on lõputu andestus, and

on sinule antud anne
on mällu vajunud jälg

on valguse viimasel tunnil
minule mõistetud võlg

kuigi on igatsus kuum
on ta üürike
läigatus tumedal veel
mälestus kadunud kaldast
teadmine sellest mis keeld
taevasse keerutab pilvi
peegeldust pihustab veelt
eksinu tulemärgid
ükshaaval kustutab teelt

Suur sügav soojus,
kummardun su ette.
Ka selgeks tõmbund peegel
sind ei vii.

Öödust tõusnud vaikus
liidab ühte
kõik, millest oli puudu –
mida üle jäi.

Aeg, mis meid süüdistas, peatub.

Vaikus ulatab käe.

Vaikuse südames laul

tuksatab, annab meid üle,

annab, kui silmad ei näe.

Öö teeb valgeks su naer.

Sina –
ruum tohutusuur,
kuhu ma ei näe,
aga tahan.
Eluaeg tulen.

Habras, igavene,
sädeled soojust,
sulatad piirid.

Sina, ruum,
lõpetad
ajad.

Andres Aule

SA TULED mööda pikka teed
(ma kaugelt aiman sind)
ja meie vahel lendab valgeid linde
Ja kahjuks kumbki meist ei tea
kas see on halb või hea
kuid lootus elab
sügaval mu hinges

Ma ootan tuld
mis ühelt poolt su sigaretti sööb
ja teisel pool on sinu kenad huuled
On elu see mu kallis
mis meid jalust maha lööb
ja armastus mis kestab veel
kas kuuled

MEES, PUDEL JA VIIENDA KORRUSE AKEN

ja hallides silmades peegelduv tuledes linn

ja tumedad pilved, hotellide heledad kirjad

ja mõistatus

kuigi see enam ei puuduta mind

22765

Me kunagi kõik joome ennast surnuks
ja kuidas täpselt,
sellel pole tähtsust
ja see kas pead mind elusaks või surnuks
ei suuda purustada tunnet
selle ehtsust

Ja üle piiride jääb alles asjaolu
nii suur et sellest rääkida ei tohi
Ma arvan läbi sõnade et näen su valu
kuid pildil mida vaatan
sinu koht on tühi

LÕPP-PEATUS

(koos Allan Vainolaga)

Bussid pööravad siit tagasi
rohu sisse kaovad tänavad
ja taevas on sinine
Sinine

Bussid pööravad siit tagasi
rohu sisse kaovad tänavad
Minna pole enam kuhugi
Ma tulen tagasi
Sinuga

JÄÄB AINULT ÜLE OLLA ENDAS KINDEL

ka nendel hetkedel kui kindlus hävib
ja viimses tornis valus hakkab hingel
Veel mängib muusika ja 60 väikest
60 väikest tüdrukut kes jooksevad must läbi

Ja midagi sus liigutas mu hinge

Ei tahaks praegu jätta sind

Ma luban

et read mis justkui juhuslikult jäetud

on tegelikult elu suurim tõde

Mu ainus õde,

ma ei tea, mis värvi on mu tuba

MU NIMI ON PRAHA KEVAD

Su järele jään nagu vari
nii hele et kohkuvad nemad
nii tume et värvi ei vali

Ma libisen raamidest üle
ja liuglen kesk tänavaprahti
ja treppidest alla ja üles
Sa kahjuks ei saa minust lahti

JOONISTAN end pildile
millelt olin puudu –
lähen, jääb põlev
heinamaa must maha –
sinu ümber väreleva
musta värvi ruudu –
pole mõtet seisma jääda
iga nime taha

Sinisega joonistan end
hämarasse saali,
ümberringi inimeste
läbipaistvad õlad,
avanevad ukсед,
seinte peale maalid,
mille hinna sisse jäävad
meie kõigi võlad

VIIMASED MAJAD

Räägid oma kollases keeles

Mina ei märka

ei märka sus vahet

muutumist ilusaks

hetkede vahel

mina ei märka

sus valet

Ulatad käe ja midagi kurba

midagi ammust

mis meelde ei tule

peegeldub pilkudes

laelambi tules

näitab et sina ei sure

Seal kus su silmades

klaasistub sõnatu

ajatu kohatu koht

äärelinn

kõnnitee

viimaste majade taga

on ootamas

oht

MA VAJAN SEDA VÕIMALUST

ükspuha millist

kõik igaviku suunas ikka hargneb üheks

ja ühtki ust

mis välja pöörduks pildist

mis jälitab mind

kuhu ka ei läheks

Ta tuleb jälle,

võimaluste piires,

ja ronib üles

surmast hõõguvat spiraali

Ja vaikiv vaade päeva viimses kiires

jääb valgustama vanaaegset maali

VEEL ON ALLES ilusate tüdrukute ilmad
maailm liigub õhtusse kui tunnelisse rong
Hämar dub

ja aegamööda avanevad silmad
nagu küünlad öös
ja kõik mis kuskil on

Tiigi kohal tiirutavad kajakad ja hakid
Inimeste kauged hääled üle vaikse vee
Loojakune valgus tühjas sigaretipakis
Ja ma tean et sina

Kõik on alles veel

TUULE JA SUITSUDE SEADUS

pööraste hetkede vahel
eneseksoleku teadus –
headus on ainuke ahel

ainuke väljapääs ringist
ainus ja otsustav alus
hoida ja haarata mingist-
ki kingist on vajalikvalus

HOMMIK 2

Kui unenägu tõeks on saamas,
võta
mu armastuse olematu koorem
Jääb sinu võtta see mis on veel võtta
jääb sinu kanda see – sa oled noorem

Suurt sinist tühjust – tõeks on saamas taevas –
mul luba uskuda

 ka siis kui päike loojub
ja alles jäta labidas mis kaevas
mu sõrmedes on alles selle soojus

KUTSU MIND KURVALT ja väsinult
kõrgete majade keeles
öödesse peidetud treppide käsipuud
teavad su sõrmi –
oled mul meeles

Unusta aastad ja sajandid
Neidki ju on kes ei väsi
Jäävad vaid unenäod
seda ma vajangi
Ulata käsi
Pimedus valgustab
linnu kus põlevad päevad
Ei, ära küsi mult seda
kas valgust saab näha
Kes teavad, need näevad

MA TEAN KUS ASJAD ON

sest nad ei liigu

ja tean kes ootab

Tean kes viib

Siis viigu –

asjad on

Ma tean – see tunne

talumatult püha

Miks sina? Või miks mina püsin?

Kui lund ja ingleid langeb,

langeb üha,

ja õelalt küsin:

üldse –

mis on sulle püha?

KUI PUUDUB MEELETUS SES TUNDES –
mida siis?

Saan nimetada päris omaks
vaid kette endas
mille kuldne kaja
on saatnud mind ja saadab.
Läbi aja.

TA VÕTAD TAGASI

(kui poosi millest läbi nähtud)

käes siidikindad

kiirelt kuluvad kuid puhtad

neid määrab roostehirm

su kätelt ja su hingest

ja puhtus padjalt mille peal sa puhkad

Ta võtad tagasi.

See nii on ette nähtud.

TEAB TAEVAS ISE: asi millest räägin
võiks olla nagu kuulikindel aken
kui ainult raamid peaksid rahet
vihmagi
või vettki

Seni pole vahet

Teab taevas: asi millest vaatan
võiks olla nagu kuulikindel aken

SA PEEGELDAD SOOJUST

punases toas

mille seinad on klaasist

ja laua peal vaasis

on teravad noad

GARAAŽIDE TAGA on puud
ja seal meid ei nähta kui pimedus laskub
Sa räägid
ma vaatan kuis liigutab suud
su vaikitud sõnade tinane raskus

Sa räägid.
Ma vaatan. Ja liigutab suud
su vaikitud sõnade tinane raskus.

Kusagil kajab su hää
ja kuskil on aeg ja võtmed su taskus
midagi alles ei jää
Ma vaatan
ja pimedus vaatab mind vastu

SU SÜDAMESSE LEIDA AINUS TEE

mis viib sealt välja

nii ohtuaimav

siiras

endast loobuv soov

on kokkupuutes olemas vaid peegelpilt,

mis paistaks kaugeltki,

ja ahelaisse suundumus –

nii nagu igal pool

su pilgus, minu pilgus

tappa ainus surm

mis endas kannab

aastalõpu algust

mis üldse annaks valiku –

see päikesesse pilk

mis pimestab su valitu,

see enda peegelpilt

see valgus

KUI KAUGE SEE

siin paberil

on kõigest

mis laulab ennast vabaks

meie sees

on võimalus

et midagi on vahel

on võimalus

et midagi on ees

HILISSUVES

mida mööda sõidab autobusse
sinna kus on rōdud mattund rohelusse
suurtelt puudelt
langeb hele-helevalget aega
mis seob endas üheks maa ja taeva

rōdud jäävad
kauaks veel
ja majad peavad vastu
kui ka treppe mööda enam ükski jalg ei astu

tuleb aeg mil trepist mööda ükski jalg ei astu

SUITSETAV ZEIG

– ja on juba hilja –

aimates aja sees sõnu ja seoseid
kirjutab Elule igavest kirja
aeg-ajalt sirvides sõprade teoseid

Pimedus varjab ta akna eest järve
Kummardub öö üle madala hoone
avades silmale teadmata värve

Punktidest läbi ta joonistab joone

LOOMADE TAGASILAUJJA

Kalad

vesi on võrk

millega püütakse

vihma ja jääd

täht

taevasse ilmub

kusagilt kaugelt

tulema jääb

suur

tunne on valu

sellesse õhtusse

liftide lend

hää!

tumedas aknas

räägi mu keelt

veel elab legend

PIKAD TEED ON VALMIS su jalgade jaoks
ootavad vaikides homset
ootavad tunnet mis kaoks

Tean sinu sõnade tulekut eos
kivide külmuse taha
Tean mida öösiti hoidsid peos

ÖÖDETA PÄEVAD. Sina. seismas tänavanurkadel, tumedas valguses. hüüdmas kõigile tõde, mida pole. Aknad seisavad vaikuses. Minu vaikuses. Aru saamata.

Kinkida. kinkida sulle oma elu. Usu, mida tahad. ka sina lõpetad ükskord tänavanurkade tumedas valguses või Kodus Kust Midagi Ei Puudu. Ükskõik kellega.

Homme sõidan ma ära. Otsima inimest, kellela ma ei saa elada.

SA POLEKS TOHTINUD minuga kohtudes rääkida justnagu oleksin mõni neist paljudest häältest kes nukralt ja tüdinult läbib su hinge et täita sind äreva rahuga panna sind kuulama raadiote sõnu mis kajavad õhtute vaikuses enne kui kustutad öölambi kollaka valguse langetad padjale pea enne kui saabuvad

unenäod vanadest naistest kes vaatavad sinise pilguga läbi su väsinud huulte ja haihtuvad tolmuna kohe kui aimad neis peituvat saladust kirge või varjatud seletust soovides uskuda asju mis mööduvad teadmata millal ja teadmata kuhu või teadmata milleks nad on

otsekui karjatav mälestus muutes sind vanaks ja

EXIT

Mina, taksosõitudest väntsutatud metropoli laps, kelle hingest on lahkunud oskus wait jääda, väljun. Tuhandeist ustest, miljardeist tunnetest. kõigest, mis tuletab meelde täissülitatud nägude viimaseid katseid puhtaks jääda, loobuda elusalt. Kuri tarkus kõikjal, eristamatu kurjast lollusest. Räägitakse loomulikust, mida pole olemas. Räägime siiralt, enesestmõistetavalt. etteheitvalt, kui keegi meid katkestab. räägime.

Salatud ja niigi teada saladused saavad meid endale, uskuma ja pöörduma. mitte päikese poole. mitte sõpradena. pöörduma pidevas hirmus ja lootuses, et keegi on meie selja taga.

Mina, surev ja surelik, mõttetult lausuv isend, hävitan dekoratsioone, mida te olete vihates ja sadistlikult loonud, et miljonid süütud võiksid neid uskuma jäädes veel veerand tundi oma kõrbenud kurku petta. hävitan ja suren häbist, mis pesitseb punastes tubades, oodates, kuni ma lahti riietun ja ööle kaitsetuna alla annan. olen kaotaja.

Huvipakkumatu ja läbinähtav sõnum libiseb nüüd ka läbi nende ajude. Ei kuulata, ei märgatagi, et kõik ausad mälestused on kellelegi kallid, olulised, vahest isegi ainsad puhtad laigud veristes ja täisoksendatud päevades, mida me väsimatult tühimusega täidame.

Igav. igav ja kurb koraal, millest aeg-ajalt leitakse, sama kiiresti kaotades. õigupoolest, tahtes kaotada. kartes koormat, mis iga sekundiga kasvab, ähvardades võtta meilt loomuliku, millest räägime. Ärgem andkem. Allugem sekundite vääramatule rütmile, ööde ja õhtute lõbusale pimedusele inimeste, paljude inimeste keskel. ennast hästi tundes, oodates hetke, mil võiksime viisakalt, taktitundeliselt vabaneda.

Sinusse otsekui rong.

JUST ÜTLEMATA ASJAD jäävad meelde
nii väga et neist mõtled kogu aeg
ja jooksed, jooksed järel
unustades keelde
ja rääkimata keeled

ja tapetseerid seinad
värvid laed

AMEERIKA MÄED

Karussell pöörleb ja lõputuid tiire
teeb kuradiratas kaob kelladest aeg
enam ei olegi kuhugi kiire
koobaste öösse jääb kajama naer

seisad ja vaatad mind sõrmede vahelt
hämardub taevas, kaob viimane loos
süttivad lambid, ja laternad lähel,
autod kus kunagi istume koos

jää minu juurde
hoia mul käest
kõrgusse kaovad
ameerika mäed

MA ARVAN NEIL EI ÕNNESTU MIND MURDA

Kaks vana naist ja tee mis läheb ära

Kuid me ei saa ju nõnda lihtsalt surra

Ma olen elus

Olen sinu pärast

ja hoida kokku –

mul ükskõik mis tuleb –

meil tuleb siis kui öösse kaovad kellad

Ma vaatan sind veel hetkeks

surman tuled

ja võtan sinu hinge

Armastuses

Hellalt

MU VÄSIND KOERTE HINGEÕHUST päevad

su peale langevad

Sul pole õigust minna

kui keegi lamab Näevad need kes näevad

Ja keegi lamab üksi keset linna

Sa eemaldad kunstkarusnahast krae

selt kasukalt mis näinud sinu nõrkust

Su maja seisab

lagunevad laed

Ma läbi nende aiman sügavust

ja kõrgust

SUVI ON TUME AEG

varjud on sinuga,

ohlikult ligi

õhk keerleb aeglaselt laes

lamp süttib enne sind

HETK ENNE ÖÖD

väljas on hämar

väljas on valge lind

SINISE VERE BASSEINID

Sinise vere basseinides ootab õõ
sinu langenud linnas
valgete liiliate värvi
on peegeldus tumedal pinnal

ja seisavad sambad
su ümber basseinide ääres
sünksinised varjud
ja vaikus mis kajab su hääles

ja iga päev ja minut
ja iga aasta
jääb alles peegelpilti
mida sa vaatad

VAEVU

On maailmade eripära vaevu lahus

just sellest mis meid vaevu lahutab

Üks pilt: sa seisad sadamate rahus

ja meri sinu jalgu vaevu jahutab

Ja teine: seisad vaikselt minu taga

ja vaevu hingad –

ometi ma tunnen

Ja kolmas: öö

kuid sina veel ei maga

ja vaevu aimad ennast minu unne

MIDA SOOVITAKSE siis kui kõik on juba saadud?
palju õnne? või head aega? halba või head ööd?
seda mida tahetakse kui kord hommik saabub
Pimeduse sinu ümbert neelab elu töö

See mis on su sees ja mida pidi Sina liigud
katkematult Igal randmel elektroonne kell
mõõdab aega millesse sa abituna kiigud
olemata ühtki hetke enda asemel

JÄÄB AINULT KÜSIMUSI

kohutavalt palju –
neil kellel pole kõrvu kuulmaks vastust –
ja sama palju teisi kellega me seotud
Kõik siiski omaette
On igaühes kalju
nii usume
me sõnatud ja teotud

ja ma ei vasta
selles mida kuuled

on vähe vaikust
mida meelde jätta
neil harvil hetkilgi
kui keegi sind ei tunne
ja telefon on lülitatud välja
ei sulgu võõrad huuled

kõik kõned suunatakse sinu unne

TASAKESI kustub see mis andis sulle hääle
Väga vaikselt julged öelda, kui sa julged, et
Taipad niigi. niikuinii, ja mis viikski jääle
mille all on palju meetreid valet värvi vett

Tasakesi laulab sinus siiski, vahel harva,
mäletades vanu maju kastanialleel
Neid ei ole enam seal. Aga ära arva
et ma olen unustanud

Ma ei ole veel

MÄLESTUS TUHMUB MA OMETI MÄLETAN kohti
neid milles viibides tundsin et tunnen end hästi
elu on kiire
ma õhtute kõrvalt teen ööd
laulavad hinged mu ümber kõik elavad hästi
surevad hästi
ja mõni neist ütleb head ööd

MU VEND, SU ÜLE VALVAB DEMOKRAATIA

ja kõige selle üle mis on veel su sees
kuid see mis väljas on su ainus saatja,
ja ainus lootus – olla ajast ees

ma mõtlen kunstist – kõik on juba öeldud –
ja kõik on õige. kõrvetavalt kuum.

kui mõtlen mida kõike veel on mõeldud,
jääb kitsaks hetk ja liiga suur on ruum

ja löikab kõike terav nähtamatu tera
mis püsib kindlalt hoidja kinnastatud käes
ka neil, kes tahaks, pole suunda ära
ja ära küsi teed – sind vaatab silm mis näeb

su maja seisab veel kuid lagunevad laed

MA KARDAN.

Väga.

Kuid ei näita välja

enam. Siiski kui ehk peaks.

Ja siis kui lähen endast välja

jääb minust välja, ära

see mis on mu sees

Mu hingese aken on mis näitab välja.

ma vaatan ja ma märkan selle suurust

ja klaasi mida pole akna ees

ULTRAMARIIN

TASASE MAA VARI langeb kevadöhtusele kiviseinale. Asfaltsillutisel vedelevad lubjased krohvitükid. Graffiti. Noored, ammu unustatud näod, sõnad ja videviku lubav valgus. Sekundite vahele laskuvad peened jooned. Linna keskel on üksik väike maja. selle laed kiirgavad sekundeid, päevi ja aastaid.

Tellimata ajalehed lendavad mööda tühjenevaid tänavaid. meile näkku, jalgadesse, kingade alla. Ventilaatorid pihustavad neid hoolimatult ja hoolikalt. Autode rattad on märk katkendlikkusetusest, mis sisustab meie päevi korterite ja metroodest immitseva kirbe kummilõhnaga. Unustada, silmades algavat elu saatev ootusärevus.

Valged kardinad vajuvad alla, üha pikemalt, otsides maapinda, maastikku, milleni jõuda. jäädes hooletult lehvivana rulluma üha uute ja uute alumiste korrusteni. See on lootus. täitev väsimatult noori hommikuid seletamatu ja kummalise muusikaga. Väsinud vaibad ootavad tühja ruumi tulekut. nad ei jõua pöörduda. Hirm.

Leidmata teist sobivat sümbolit, ootavad tänavatel, saalides ja klassiruumides avanevad lilled esimest, arglikku ja kõrvetavat puudutust, et sellele arglikult vastata. kohe seejärel tagasi tõmbudes. Lillede puudutamine on keelatud.

Kogu aeg lähenev heli täidab sooja kevadõhtu, muutudes avanevaks autobussiks. istuda sinu kõrval kulunud kunstnahast istmel. hävitada väsimatult noori hommikuid seletamatu ja kummalise muusikaga. Igatsus? Sõnad.

Kasvatada end kaugemaks ragisevast telefonihäälest. tuult piitsutavatest trammi- traatidest või allmaaraudteede sügavast sahinast.

Ämblikuvõrgud kasvavad lapsevankritele. Tumedaks tahmunud tellised hoiduvad kiivalt peegeldamast pilte, mida nad kunagi näinud pole; linn hoiab endas tuhandeid silmi ja kõrgete majade siluette. Otsimisest saab tagasipöördumine fajansist kraanikausside ja pehmete vannitoavaipade juurde. leida. ulatuda. Jõuda valgustäpikesteni, mis siravad akende kutsuvas tumeduses. Igaveses kartuses ise kustuda.

Antennid trotsivad tuult. (*Lugematud pildid, mis tekivad iseenesest kusagil stuudiotēs, kaamerates või atmosfääris.*) Me ei mäleta oma algust.

* * *

TELERID. Tuhanded surevad maailmad hämaralt helendavates tubades. Lummavad valgusvihud läbistamas ähvardavat pimedust. Selleks, et jõuda tagasi. Allikad on unustatud.

Ootamas seda, mis ei kao, et mitte iialgi leida. Ootamas, et see aimdustele liialt lähenedes haihtuks. Varjude ja valguse mäng. Valguse mäng. See sõnum läheb teele: kes iganes mõistab, saab mõista vaid selle haihtumist. Kuid see ei kaota mõtet. Hoiatada.

Oht. Mõõdukalt koristamata korterite üksinduse ligitõmbav salapära, mille aimamata jätmiseks inimesed meeletult aega sisustavad. Ka agulis, kus saepurulapsed hallikate ekraanide valgusel uniseid silmi lahti hoiavad. Mõranenud peeglid vaatavad neid. Varsti heidavad nad magama ja kustutavad halli valguse. See ei ole uni. See kõik ei erine.

Kellade tiksumine, külmkappide unetu urin, elektri voolamine juhtmetes, mööda liikuvad autod, pottides kasvavad lilled: see kõik keerleb millegi ümber, enne kui vajutakse ööde värvilisse teadmatusse. Kaamerad kustuvad. Soontes kandub verena edasi elu, mida hoida. Pimedus. Pimeduse ja valguse mäng. Valguse mäng, vajades vaid midagi tavalist ja mõistetamatut. Telerite surin tühjades tubades: seda vaadatakse ainiti ja kinniste silmadega. Seal tulevad unenäod, mille pikkus ei muutu.

Televiisoriinimesed jälgivad sind, õhtu ei lõpe ööga. Ainult lülitid klõpsuvad ja nende tähtis kõla täidab sammhaaval korteri. Prügimägi peaaegu ääres, aknalauad, telefonid, kraanid: radiaatorite ja laternate valguses paistvad tänavad. Valguses. Vanaks kasvanud silmade valguses ei nähta eales süttimata, seega allesjätud maju. Hirm. Karta surisevat vaikust, mida kaanetavad tumedad öised pilved ja maailma ajalugu. Operaatorid, kellel on hea tahtmise korral õigus surmata pimedust. Kuid nemad ei ole timukad, tumedasse riietatud rahvuskangelased.

Lampide valguses tuhmilt helkivad autosurnuaiad, need ju jäävad siit kaugemale? Ka süüdatud sigaretid valgustavad – kui mitte midagi muud, siis hirmu kustumise ees: nagu kõik, mis on süüdatud. Korterite kutse tungib naeratavatest diktoritest mööda, palju kaugemale, ka sinna, kuhu korteritel pole jõudu.

Telerite päritolu ei ole kunagi kedagi vaevanud. ostetud. müüdnud. leitud. Valguse saatuse on alati olnud pisut ebaselge.

Väljalülitatud pesumasinad, eriti vannitubades, tänu neile ei ole vaikust olemas. Mida me kardame? Tekid ja padjad ei ole meid üksi jätnud. Unustamine on võib-olla väljapääs. Milleks muuta?

Viimastena jõuavad südikad reporterid. Kokku või lahku? Oskamata ette näha, et mingil hetkel muutuvad sinakashallid valgusvihud hävitavaks kiirguseks, mis tungib kõikjale. Ka sinna, kuhu teleritel pole jõudu.

* * *

MITTEKELLEGI KEHAD seisavad laearmatuuril, püsti; tühjad joogipurgid veerevad mööda hüljatud tänavaid, püüdes harvade möödakäijate naeratavaid pilke. Toolide seljatugedes on peidus tuhanded sajajalgised, võib-olla, kindlasti. kroonlühtrite ees taanduvad lühikesed kehad. Päikesetõusuni jääb alati üle tunni, milleks oodata? Eile oli tal väga paha olla. Me ei soovi ju kellegi surma.

Parasiidid laskuvad mööda kitsaid prügišahte, me andestame neile. Minu oma. Meie oma. Rääkida tähendab tappa. Lämpuda, nälgida, surra. Telefon vedeleb põrandal; oodata olematuid kõnesid keset ööd – oodata on ökonoomsem, vähem energiat

tarbiv? – pool klaasi magamata õhtuid, öid, ärkamata päevi. Joome, miks mitte? Tuhatoosid näitavad ööde aega, tühjendatuna meenutavad nad ohjeldamatuid ja meeletult odavaid hommikuid –

Kõrvaltubades jalutavad viirused ei kujuta endast ohtu – tappa ennast vaid sõnade nimel, mis põletavad vettki.

Üks ja seesama päev hävitamas iga tundi su elust, aprillikuu päikesekiired helgivad Naise peegelpildis, millest saab kunagi su unenägu...

Valetavad salvestused, närvid, kopsud, kellad. Aeg on kokkuleppeline, hilja on soovida, vara tahta tegelikku elu, sellest läbi, mööda, üle, läbi laskuda – surm ootab sind kuristikas, mille sügavused on seni mõõtmata.

Sa tahad sinna, alla, uskudes selles ainsat lootust, läbi pimeduse ja valguse, varjude – tapmatut hinge, mis võiks sind olematu aimduse janus päästa.

Inimest ja arvutit ühendab püüd kontrollida entroopiat tagasiside kaudu. Nii inimese kui arvuti tegevustsükli üks faas on sensoorsed retseptorid; mõlemal on olemas spetsiaalne seadmestik, mille eesmärk on omandada välismaailmast madala energiakuluga teavet ning muuta see oma tegevuses kättesaadavaks. Mõlemal juhul kajastub reguleerivale keskorganile tagasi mitte üksnes kavatsetav, vaid ka juba lõpetatud tegevus.

See kõik taandub püstiseisvasse eimillessegi. Tappev aimdus. aimdus elust. soovist, mille täitumine on vaid aja ja vananemise küsimus.

Meist kõigist saavad kord ebanormaalsed isendid, täis valu ja vihkamist. küsimus on pelgalt ajendis, mida me enesele ei loo. me ei tunnista seda kunagi. Vanus on pöördumatu protsess, mille käigus mööndused võimatuks osutuvad.

Kas tead, et sinised pildid muutuvad etenduse minevikuks saades lillaks – vastavalt publiku soovile. Järgnev aplaus on lühike: kuulajad teavad, millest nad ilma jäid, ja aimavad, mida nad ealeski kuulda ei saa. Inimese päritolu on pilkavalt illusoorne.

Ka taaskohtumisest varjatud rahu vaibub ükskord hoopis üksildasematesse sadamatesse.

* * *

ÖÖ HÕBEDANE VAIKUS hoiab endas kummalist igatsust minna sügavamale ja sügavamale mittemillessegi. Sisistavate keerdkäikude tumeduses peituv lõhn on aeg-ajalt valmis tungima läbi betoon-, kivi- ja puuseinte, välja, edasi, kuhugi kaugemale. Keegi ei aima päris. Tasa helisev laul on vaid metafoor, võides paisuda koletuks torudelabürindiks või mattuda tolmuste seinte ja põrandate higisesse tegelikkusesse. Me näeme unes valgeid, puhtaid kahhelplaate.

Inimeste olemasolu selles ruumis võiks olla ebaoluline. Mitte endast jälgi jätta.

Minu maja kohal on massiivne kirikutorn, mis võib kokku kukkuda. Ma kardan oma kodus elada.

Liiga väikeste ustega majja tuuakse suur klaver. Selle mahtumine pole ette nähtud. Välisuks viib tualettruumi. Avar, koristamata klosett ja vannituba. Teised välisused suurtesse tühjadesse ruumidesse, kus liigub vaid üksikuid kulunud inimesi. Nende silmad vaatavad mind. Klaverile poleks niikuinii kohta.

Kõrge hotelli numbritubades peidavad end minevikus alasti laibad. Unes tekib mul kiusatus nad lakke siduda. Korraaks muutub lõhn minu sees ebameeldivaks. Iga raamat, iga luuletus, iga unenägu on dokument.

Ekraanid peegeldavad vankuvaid kujusid, kelle missioon on alati lõpuni täitmata. Ekraan on rahuldamatu vajadus siseneda kaksikollu, mille essents on iseenese lõputu peegelpildi nägemine ja sellesse sulamine. Ekraan on oht. Läbi vajuva lume on võimalik tunda ookeani sinakasrohelist valgust, mis summutab kahtluse. Seda valgust ei saa näha. Seda laulu ei saa kuulda.

Mõelda enesele uus maailm. vaikus, millesse teid paigutada. Hoonetel on metalne sisemus, kus IGA vaikus kõrvulukustavalt kajab. Müra on välistatud. Katkendlikku hämarusse tekkivad haiglad tungivad iseenesest täiuslikult olemas olevasse pilti. See siin on pilt, mitte tegelikkus.

Üldise välimusega ruumide sisemus on mõistatuslik. Valguspimedus. Interjäär. Aknad. Helid. Inimesed. jalad. kehad. Kaardid libisevad selleks määratud avaustesse. Uksed, avanevad sissepoole. Piltide jõud on kohutav ja muutumatu. Päike tõuseb.

Automaatvastajad kannavad elu. Keegi ei saa välistada nende mõtlemisvõimet. Keegi ei saa välistada inimese mõtlemisvõimet. Tasa helisev laul lakkab ja suubub väsinud valgustite virvendavatesse silmadesse. Algavad üha uued ja uued filmid, mis lõpevad kusagil koosveedetud öhtute ja ööde ebamäärasuses. Me ei tea, kuidas. Päike tõuseb.

* * *

MAGAMATA ÖÖD muutuvad muusträstasteks ja lendavad kuhugi ära. Pargialleede saladused paljastatakse valguses ja hoolimatult. Töölt koju tulnud inimesed näevad silmade ees rohelist plekke. Lapsed, sisenevad koolimajja, kuid mitte kauaks. otsima ja leidma tegelikkust.

Puurkaevud avanevad, üha uued puurkaevud, need on kogu aeg olemas olnud. Vesi nende põhjas on olnud ootel. Vanade inimeste hirmunud näod – alati, kui nad üksinda tänaval on, isegi päise päeva ajal. Koeri puudutab muutus kõige vähem. Mõned neist, rändavad inimeste süles, hiliseil pimedail tänavail. mõned mitte. Nende silmad, tõsised, pimedas vaevalt nähtavad pruunikad nõõbid, karjuvad olemasolu. usaldades ja imetledes. Akendel on valgus. Read me. READ ME.

Muutudes tohutult suureks või tohutult väikeseks, tunneme ennast kaugemal kui kunagi, iialgi muidu. Vaevu puudutamas tekke või linu. vaatame end ülalt. kinniste silmadega. Teie loete seda lõputus intiimses järel(at)uses. Kirveste silmad ootavad teid.

Magnetofonid lülitavad ennast sisse ja välja. Me räägime. Haigutame. Katustel laulab esimene lumi. Valame pudelist, lauale, kraanikaussi või õnne. Igal hetkel jutustab keegi kellelegi mõnd muinasjuttu. võib-olla.

Oksendamiseni lõplikud suhted, mähkuvad taas pehmesse ja niiskesse õhtusse, kus täna puuduvad tähed. Madal ja tume taevas, otsekui aimav saabuvat haigust. Igal hetkel kirjutab keegi midagi. kindlasti. Riulid, kirjutuslauad, kapid, sahtlid, šahtid, täituvad valgete paberitega. Kanaari saared jäävad meist esialgu kaugemale. Kui kauaks? Lennukid, laevad ja rongid on valmis sind ära viima.

Naer hävib öödes. Me tahamegi seda. Kuuldamatult liikuv aeg vajub veena läbi silmade. just öösel, kui räägitakse, lubatakse, antaksegi. Seda vett, neid vesi kellade liikumine ei puuduta. Uste hääbumise müra tungib ka kõige tummematesse kõrvadesse. Kirveste silmad vaatavad teid.

* * *

MIKS? Memento mori. Ununevad tehased keset jäätmaid mahutavad ununevaid inimesi, kelle pildid varisedes mällu sööbivad. Kell üks, kell kolm, kell neli, kell kaheksa võib midagi juhtuda. Üle jäänud palved saavad surmavateks ja karjatavad valusalt tühja ruumi.

Jääb kahetsus, mis meid minevikust teadlikuks muudab. Sul pole kunagi õigus. Pole kunagi õigus. Sa naeratad mu sees, see on kompromiss vaikselt, rahulikult tiksuva valu ja meeldivalt magusate kingitusehetkede vahel. Headusel pole piire.

Kartus sirutab oma juured. lilled avanevad taas, seekord lõhnatult, kordumatus ilus ja vajaduses. lõppevad hirmud avanevad uueks moonpunaseks maailmaks, mille kevadeid meenutades tekib tahtmatult tunne, nagu oldaks kaotatud midagi arusaamatult kallist ja olulist.

Otsimine on arusaamine heledast leegist, mis kadunud asjades meie teadmata põleb. Näha tähendab mahtuda. Me vajame saladust, varjatud teadmist lõpmatust lähedusest, mille valguses sünnivad tõelised, moonutatud sõnad ja maailmad. Ainult muutumine annab meile võimaluse surra sündinuna.

Talv annab meile märku SELLE aja mõõtmatus pikkusest, tuleb ainult mõista. keegi ei teadnud, et läksin öösel üksinda maanteele, kus juhuslik auto mu surnuks sõitis. Eile oli imelik päev, täis sünget avarust ja lootust pääseda. Homme hommikul tundsin ma igatsust surra koos teistega.

Lapsed teavad tõelise ärevuse tähendust. Täiskasvanud ainult usuvad, et on selle unustanud. Eimillestki kasvav tolm, mille langedes eraldutakse üksteisest lõplikult ja jäävalt. Öine vaikus täitub kaugete tänavate häälega, mis talvel kõlab vaikselt. Kuupäeval pole tähtsust.

Rabelev värin tekitab uue ja senitundmatu mikroobi.

* * *

NOOR, SALE MODELL. Käes esimene alkohol. Klaas tähendab püsimist, kohta, kus ollakse.

Mul on raske mõista, kuhu liiguvad näod, keda ma veel hetk tagasi selles bussipeatuses imetlesin. Kujutlen tema kätte saksofoni. see kõlab hästi. paremini kui kitarr või flööt – mineviku kõhnad varjud asfaldil ja hoonete seintel.

Kujutleksin talle jalga veel helesinised või punased sukkpüksid, kuid see poleks ilus. Tema ei tohi olla see, kes sisendab inimeste tujude täitmisest tekkivat jõudu. Kuigi see jõud on ilus. Nagu temagi.

Ta ootab oma saatust püstipäi, avatud silmadega. Kuid minule pole see nii kerge, osata end väljendada õigete liigutustega. Mul pole neid liigutusi. Olen iseenda oma.

* * *

LINN paistab aknasse. Ühes naaberkorteris elab lill, maja ainuke õitsev. Teda vaadatakse tihti – veel on aega.

Tuleb aeg, mil iga raamat avatakse kui uus. Tuleb aeg, mil pole enam avajaid.

Aeg-ajalt leiame end pomiseva linna metastaasidest. Seintelt ja raamatutest oma sõnu lugedes imetlen ma oma sõnu: vaid see muudab need minu jaoks huvitavaks. Ülejäänud on võõras.

Oodata ebamäärast. On hommikuid, mida pärast kodust väljumist täidab ainult hirm, inimlik ja kõikemattev. isegi mitte aimdus; aimduseks mõtleme ja teeme selle ise. Kuni piltidest saab tegelikkus, taustaks hääled, mis suudavad võimendada vaid üksildastes korterites, kuhu me oma haiguse pärast igaveseks suletud oleme. Need hääled ja hirmud ei lõpe. See on koiliblikate maailm.

* * *

PAINAV MUUSIKA läbi tubade.

Ühe käega laste mängupaigad jätavad endale alles ainult vaikse ja märkamatu elavuse, mis on kunagi saatnud moonutatud hingedega olevuste paikset ja läbipaistvat eluviisi. Küünlad ja suitsud on kustutatud.

Kuhu sa lähed? Kelladeks hakitud ajast väljub tolm, muutudes taudiks, millel puudub võim ainult lahkunute üle. Miks ei hakata raamatuid lõpust kirjutama? Tekid varjavad alguse vanemate valvsa pilgu eest, pakkudes soojust ja kaitset taas ühele eostunud põlvkonnale; ka selle põlvkonna tulevikku on võimalik tolmust lugeda.

Haiguse nimi on surm. temast räägivad raamatud, mängufilmid, teatrietendused ja rockooperid. Mind pole täna kodus. Telefonid jäävadki helisema, varjates oma torude sisemust kõnelejate uudishimulike pilkude eest. Helistavaid inimesi ahistab lootus jõuda paradiisi. soov, mis ebaloomulikult säilib ka siis, kui tahetakse olla teistest parem.

Tuhanded orgasmid purskuvad viimase raevuga kõrghoonete akendesse, kuid lage öötaevas jääb kättesaamatult kaugele. Räägime parem soojadest kevadõhtutest, ütled sa. aga ainult endale. Soojust ja kevadet on võimatu kellegagi jagada, korrates kaduvaid sõnu jäävatest jäistest jäänustest.

Kõik muutub ultramariiniks. Linnas tähistatakse viirust. Rahvamassis tekivad nõiaringid, mida mööda libisevad surnute silmad. Üha rohkem kukkujaid. ka lapsi. Elu jääb põhja poole. Siin on vaid vabisev kliima ja sinine liiv, millele jäetud jäljed tuule saabudes tasakesi haihtuvad. Trammidest saavad selle tsivilisatsiooni inglid, kes viivad kõikjale. Rööpad pole olulised – algus on palju kaugemal kui linn.

Kanalisatsioonigi on hirm, seletamatu sügavik, kus puudub koht akende salapärasele valgusele. Igas toas on pimedamad kohad, me kardame öösiti. Ainult kartus hoiabki meid eemale tõelistest ohtudest, mida korterid enestes varjavad.

Mängud kasvavad. vaikuses. Ultramariinne viirus, läbistav vargsi kokkuvarisevat aega. Taandatakse. Taandub. Räägitakse plahvatavatest peeglitest inimeste magamistubades, kus magavad kehad üksteise embuses hommikut ootavad. Kapiuksed sulguvad vaikselt naksudes, et varjata alasti inimesi riiete pilkude eest. Ärevus ei ole kadunud. Oodatakse. Kanalitesse jäävad ultramariinsinised ühe käega lapsed.

Painav muusika ei lakka mängimast. Sajandi lõpust saab vanemate valvsa pilgu eest varjatud algus, mis on palju kaugemal kui linn või koht, kust algavad trammide rööpad. Aeg on hämaras ärgata ja teed juua. Ultramariinhommik langetab oma tiivad ööst väsinud linna kohale.

* * *

TUVI, KEDA SA TULISTASID, muutus tüdrukuks. Ma ei lasknud teda lahti.

„Mul ei ole ühtki head sõnumit,” ütles ta.

„Surm?” küsisin.

„Ei veel,” ohkas tema. Siis katkes see pilt. Sinu sees on trammide elekter ja soojade kevadõhtute hämarus, rääkimata telefoniarvete numbritest ja saabuvatest hommikutest. Keegi ei tea, millal.

Ma ei usu, et sa surnud oled. Sina oled aken vaatega öisele merele, mille teiselt kaldalt näitavad suurte vabrikute tuled teed igavesti kestvasse homsesse.

Surnute vöbisevad leegid kahel pool helendavalt musta tühjust on kutsuvad ja varastamatud. Ära hooli kuhjuvatest ennetest, mille keskel me elame. oskamatult ja haiget tehes. võimetuna armuma või andestama.

Valgusta teed. Siin, väsivas linnas, lõpeb iga tänav uuega, tuletades meelde kõike, mille me oleme jäädavalt kaotanud – hoiatus lahkuda õigel ajal – kiusatus mitte lahkuda – saamatus kustutada ükskõik milline tuli – vabadus karta oma saatust. Soov tappa.

Sõida siis, jälita neid tänavaid ja mõõda oma auto ratastega maanteede lõputust. Võib-olla on kohti, mida me veel ei tea. Vahest ärkavad magajad kusagil ellu, mitte hommikusse. Keegi peab olema määratud seda avastama.

* * *

ÄRASELETAMATA MÄNG. Oleme väikesed lumeloomad hommikute sametises haardes, hämar talvine kargus meid kõikjalt ümbritsemas. Tänu sellele on meil lubatud uskuda, et oleme üksi; kedagi teist pole täna, siin olemas. Seda juhtub harva. see hävib. Äraseletamata mäng.

Äraseletamata mäng. Kavala harilikkuse tunne jahedat põrandat puudutavate jalgade all. Hoolimata kõigest, mis olnud. Millal me elame? Mälestus valgetest kardinast, ei ühtki tõelist kaugeneva maapinna ootel lahti rullumas.

Lukustatud tühjadesse tubadesse jääb igavene sahin – kõrvulukustav taust, lendlev ja lõppematu. Lõppematud unenäod kõigis pilkudes; pealkirjade lummus, milles elatakse öösiti: see kõik on arusaamine valitud hetkedest, mille süngust me läbime.

Mina olen väljas, tume ja kurjakuulutav. Seisev külmadel munakividel. Taevakuppel peab olema madal, kõik majad minust võrdsel kaugusel.

Äraseletamata mäng. Lõputu jahtumine, et mõnikord hetkeks mõista. Lõputu päev. Mis puudutab, on ainult pildid. Öösiti ilmuvad need unne.

Meie hulgas on inimesi, kelle elud on kummalised. Enamgi. Kas nemad ei kuulu siia?

Valed, aimdused valesst jäävad võbelevasse tühjusesse ja sunnivad meid rääkima, kirjutama enneolematust, enne olematust alati olnust. Alati olnust.

Äraseletamata mäng. Kellad. Tuhanded kellad õgimas meis liikuvat aega. Kardinad. Ei, paber, millelt me praegu veel kaduda suudame.

Seinad täituvad olematute putukatega; me teame, et nad ON seal. Esimesed hommikused liigutused ülal-, all- ja kõrvalkorterites. Vist esmaspäev. Ebameeldiv hommik, mil liiga vara ärkajad jätavad meid ilma meie kaksikolust. (Ekraan on oht.)

Äraseletamata mäng. Tuhanded veedetud ööd. Tume oht üle kõige, alati ootamas, kuulatamas, haardumas. Vaid ülim ettevaatus võib päästa. Kui. Hommikul algab tuul. Tuhanded möödaveerevad algused, lõhnavad lillede järele. Tuhanded lilled.

Äraseletamata mäng.

* * *

VÄIKESED, AKENDETA RUUMID. Halvasti valgustatud. Võib-olla ajas peatunud. Meie erineme. Me rääkisime millestki. Olime teiste nägude ja nimedega. Ma alustasin liiga vara lõpust – pikad sirged juuksed, hästi hoolitsetud, uksepiitadesse vajuv asjas – mina jään sellesse ruumi sisse.

Nad paistsid üksteist tundvat. Mina unustan, unustan eilsed ja homsed õhtud, tänase õhtu. Sind kutsudes, hääletult, teadmatult, süüdimatult, saab minust linn – miljon öist valgust, miljard asfaldi läbivat rohukört, lõpmatu hulk aega, mis taandub alati ühele hetkele. Vaid vähesed teljed on tee tõelisusse; me valime valed.

Võib-olla saab sellest kaugelt lähenevast mustast punktist ükskord vana naine, kes söötis linnas tuvisid. Ma armastan teda. See ei meeldinud paljudele. Nüüd unustatud. Võib-olla ostab ta kunagi oma lapselapsele kelgu, uskudes, et ka see talv tuleb. Et ka järgmine tuleb. Võib-olla.

Me hingame hapnikku. varastame iseendid.

Kehad. ma tunnen oma kehast puudust. *Sunday Times* – esmaspäevane saatekava, midagi kroonika või ajalooõpiku sarnast. ... Pehmelt kumavad lambid ekraani taga stuudios, kus vabanevad varjud jäävad üksteisele igavesti rääkima oma hääletuid sõnu: igatsust, lootust ja kohutavat, alati kehtvat kiima.

Õösel saabuvad taas mustlased: kenad paljasjalgsed tüdrukud, kelle püüdlilikud pilgud ja saledad kehad mind alati võluda suudavad. Ja suurte kottidega vanainimesed, mida kõike nad ei pea paljaks korjata. Et kuidagi elada. See pole saatuse ironia: see on inimeste ironia.

Linn on võrk, millega püütakse inimesi.

* * *

SEE ON RAAMAT, MIS RÄÄGIB TEADMATUSEST. Tühjast olmeelektronikast ja noortest ilusatest naistest, kelle harjumus ja elukutse on kerjamine oma nägude ja jalgade olemasolu alusel. See on kõige lihtsam töö.

Me elame ju selles maailmas. Palga saavad teised.

Uskuge mind, ma kirjutan hoopis millestki muust. autodest, lastest. Ma tahaksin neid osta.

Tavaline maailm, mille käigus ehitatakse ja hävitatakse tuhandeid kanaleid. Lagede väärtus on nende lõpetatuses. põrandad on hindamatud.

Miks, kuradi pärast, miks ma neist mööda vaatan?

Minu isa oli suur mees.

Mina näen unes olendeid ja oravaid. katse lahendada end kõiksuseks pidavate inimeste minusse puutuvaid probleeme. Inglid on siin.

* * *

VEEL KORD NAHKSED BUSSIISTMED. Teha kõik selleks, et olla õnnelik. hoolimata kõigest huvitavast on see ainus, mida vajame. Kauge kutse, millele enam iialgi pole antud kohale jõuda.

Pärast seda pilti pole enam midagi. Ka pildid ei suuda aega üle elada.

Sinu suurus on sinu puudumises, armas sõber; kuulates tagasilla vaikset undamist saan ma sellest aru. Ei ühtki rooli, ühtki šampust, ühtki pilti enam. Purunevad päikeseprillid jätavad sinust üha vähem järele.

Mis saab meist siis, kui und ei tule?

Millisel muul viisil kui see võiksin ma sulle öelda, et atmosfääris lendab tuhandeid minusarnaseid puulehti. Või et saksofon, millel sa mängid, ei roosteta kunagi, ka siis, kui su käed on ammu väsinud seda hoidmast. Ärata mind igal hommikul.

Ma tean, sinu maailm võib nüüd mahtuda ka tühisele paberilehele kümnete tuhandete telefoninumbrate kaugusel. Ole siis ikka veel. Hea, halb, olemas... Linn tunneb sinust puudust: pole, keda õnnetuks teha. Kes ei oskaks uskuda seda, mis jääb piltidele?

Kas tõesti on asju, millest me kardame rääkida? Mida me hoiame iseeneste eest ka siis, kui iga järgnev tund on üks tund vähem? Kutsu mind siiski, kurvalt ja väsinult, kõrgete majade keeles.

Vahest on ultramariin hoopis korteritest hoovav koobaltsinine haigus? Tekkinud mõnes lagunevas seinas kusagil äärelinna keldrites? Elanud üle ülikoolid ja kolledžid, et jõuda ohtliku ja salakavalana viimasesse aastasse? Neorealism. Sürrrealism. Irrealism.

Ära usu mind. Ma valetan.

* * *

MA LAHKUN SINU VAATAMISEST, võõras. Teadmisega, et mitte iialgi ei saa ma sinu kehast läbi minna. Tuhanded ahelad seovad mu pilku ja sina ei kuulu mingisse kategooriasse. Oled amorfne, multipersonaalne.

Ja sina, sõber, jääd minust mõnest ööüksildasest taksofonist võetud sadade tuhandete kõnede kaugusele. Ole siis. lihtsalt. halb või hea. olemas.

On aeg tunda hirmu. See on kuumus. kõrvetav vaikus sinu telefonis.

Pettudes veelkord kõigis elule kingitud sõnades, saab ainult laulda. ilma hääleta. ilma sõnadeta. ilma muusikata. Ma armastan seda, mida ma kirjutan.

Kui kaua? ma ei tunne enam aega ja kõik, mida ma kuulen, tuleb ruumist.

ka sina, muusik, oled kaotanud. Kaotanud sügislehtedest lõhnava tumeda oktoobriväreluse kunagi ammu kusagil lõuna pool. Neid hetki tasub mäletada. ehkki sina neid ei tea. Loojana, mõistetamatu ja müstilisena ei oska sa siiani aimata, mis toimub allpool, seal, kus sind jumaldatakse. Maailm neelab su.

* * *

OLED SA IIALGI OLNUD enda omaks peetu? Võõristavalt mingine ebaloom kusagil elutoanurgas, valele seltskonnale jalgu jääv arglik noor kaunitar – ja nii neetult ignorantne kui ainult teiesugused võivad olla.

Kuid sellest ei hoolita. Tungides hullunud järjekindlusega aina järgmistesse tubadesse, võttes endaga kaasa kogu ballasti, kes selliste pidudega kaasas käib, saabub haigus. Jumal tänatud.

Selles lennukis ei ole kohta pilootidele. Sa ei saa kunagi täpselt teada, millal tõuseb nende rusude kohale öö helkivate lindudega täidetud vaikelu. Keegi meist ei saa.

Pimedus on must valgus, kus kõik on õiget värvi. Ma ei armasta sind – pole ju, mida karta ja mida julgeda. Siin on aeg. Ja siin on koht.

Jää mind hoidma – sõnade taga, nagu laevad kapteneid... Enne lõppu. oma metallist kõlas. elektris. enne lõppu, kui miski neis alati laulab. Asjade hinged on õrnad. jää mind hoidma. Suures Vaikuses.

Kas tunnete mu väljaveninud keha ikka veel ära? Miski ei ole nii aus kui köögiõhtute kuuldes tunnistatud valed. Hämarus saabub üha kiiremini: üha rohkem on ööd, mille saatel hinged laulaksid. kui vaid poleks seda hirmsekkuvat maailma nende ümber.

Tumesinine pimedus tuleb nagu unustatud kiir. Päev on valguse kodu, seda saab olla vaid üks. Seda kõike siin, sellel paberil, saab olla vaid üks.

* * *

MÕTTED LASKUVAD MADALALE kui nimetud inglid kesksuve tuulistes õhtutes. Kärbsed seitsmekümnendatest pärit köögilambikupliil. Alkohol.

Umbsete ruumide ängistust varjavad vaid kokkuleppelised, läbimõeldud tegevused tööpäeviti kaheksast kuueteistkümneni. Sealt edasi ei kuulu me enam üksteisele, vaid teadmatult tumedatele pilvedele, madalale taevale ja helesinisele atmosfäärile, mis katab kordumata ja tõetruult meie tahte.

Mere ääres on vaikne; vaid tumepunaste õitega kibuvitsapõõsaste seletamatult masendav väljakutse suudab panna mu vaikima kõigest, millele antavad tagatised pole rahas mõõdetavad.

Kell pool kümme läheb pimedaks. Liftide lend tänasesse õhtusse, tulevikku. Ühegi vabakspääsuta ruumi ülendavast haardest.

Ühtlaselt jaotunud kogud kauges vaikuses, tänavate turvalises tumeduses, ulguvad kellegi poole. ühegi vabakspääsuta ruumi ülendavast haardest.

* * *

ON. Süsteemid on kummalised. Surnute vesi on magus. Kehade seadus on vastu võetud.

Kummalised süsteemid. Magus surnute vesi. Vastu võetud kehade seadus.

Ma kardan lõhkuda oma vanemate asju. Televiisoriekraanid pakuvad inimestele Ravimeid Haiguste Vastu.

* * *

SÕNADEST SAAB TEGELIKKUS. Pikkadel treppidel kajavad ootajate sammud. Sõrmused pudenevad käest. Akvamariin. Ultramariin. Läbipaistev nagu saatus. Inimesed on alati noored. Ärge matke teda: ta ju hingab!

Vanadus – kättesaamatu, õigemini raskesti saavutatav, avastamatu. Võred, mis katavad sinise vere basseine. Vaid kõige julgemad sõandaksid siin ujuda ja hukkuda. Nemad kannavadki surma enesega kaasas – nagu talismani, mille puudutust väärivad vaid parimatest parimad. Sul on must aura – naljakas, kurb ja vaevalt usutav. Kate, mida pole kuhugi visata – eales ei saa miski olla paratamatum. Sfäär, mille piirid on sinust kaugemal.

Eluhirm – vanaks elatud aastate hää – läbi losside seinte ja paneelmajade skelettide – purunemine eimillegi nimel – hilinemine teadmatusse – ärkamine, mis jätab igale hommikule uue, tumedama varju; see kõik jõuab kohale sinust sõltumatult. Midagi on õhus. Kevadest hoolimata on virguv linn üha troostitum. Ma ei mäleta enam parke, kus kunagi jalutasin. Mõned teevad seda veel praegugi.

Kartes käekelli ja kuhugi lähedale kadunud metalset tiksumist, mis mulle harva meenub, sahisevat ja aeglast (vahest on need hoopis südamelöögid, mis loendavad lõpuni jäänud aega), väljun ma kodust. Nagu teisedki inimesed. Minna pole kuhugi. Kõike täidavad teated uutest ohvritest – iiveldama panevad, hingematvad sõnumid sealtpoolt meie tegelikkust, tegelikult sealtpoolt unesid ja Illusiooni. Hetkeks läigatavad prilliklaasid juhivad tähelepanu kõrvale; me haarame, lootes ometi kuulda midagi muud, ükskõik mida. Armuda. Ükskõik kellesse. Minna. Ükskõik kuhu.

Siiski on see vaid kujutlus, lootus, mille lõputus lõpuks ometi määrab selle täitumise võimatuse. Julgeda seda endale tunnistada? Uskuda seda? Meil ei ole tegelikult midagi karta. Võib-olla vaid pisaraid. Või õnnelikku lõppu ajas, mille olemasolust me veel teadlikud ei ole. Uskuda seda.

* * *

AGULI TUULEHOOG riivab puid ja meie väsinud silmi. Korstnate vaevutuntav suitsulõhn. Eemale jäävad lagunevad puutrepid, mille lähedusega ei suudaks me niikuinii leppida. Arusaamatu vabadus sirutab oma juured ja ei ole teist teed kui see vastu võtta.

Me kohtume äärelinna avarustes. Mina, kahvatu, tumedate juustega noormees, ja sina, üksikust tütarlapsesest saksofonist.

Elu on film. Läbi oma fetišistliku filmi märkan ma su pruune ja ilusaid silmi. Pole oluline, millest räägitakse. Raamat on end avanud.

Mõelda vaid, kui suur on sügisene taevas. Pole võimalik julgeda end sellest läbi murda. Pole võimalik võita. Rongid kihutavad meist läbi, kuigi rööpad puuduvad. Ehk pannakse ka need kunagi paika.

Hommik lõhnab elavhõbeda ja elektroonikapoodide järele. See on palavik, mis pühib tänavad majadest ja inimestest – kellele olekski neid vaja. Seinad jäävad kaitsma labürinte. See koht on surnute jaoks, ei tohi olla ühtegi teed, mis nendeni viiks. See koht on vaikus.

Ma tean, SIIA tohib tulla vaid hetkeks. Kuid hetkede pikkust ei ole keegi määranud. Me ei puuduta maas lamavaid kehasid. Me ei ole päästjad. Me tulime siia üksinda.

Miljonid väikesed ja suuremad tüdrukud. Märklauad. Miljardid puudutused: alati on keegi kellestki kõrgemal, keegi kellestki ilusam, keegi kellestki tugevam. Alati OLI.

Me tardume oma naeratusse, et seejärel võib-olla lahkuda. Tagasitee on alati teistsugune; me tahame, et seda olemas ei oleks.

Rongid kihutavad meist läbi, kuigi juhid puuduvad.

Huuled vormuvad olematuteks sõnadeks. See on vastik, ma tean. Puud ehitavad järgmise linna, mis kestab läbi sajandite. Nemad ei nakatu.

Päike tõuseb. Sa ei mängi täna, silmad suletud, sõrmed leidmas üha uusi ja uusi hõbedasi klappe. Keegi ei kuulaks sind. Huuled ei kuulaks su sõna, silmad ei sulguks ega avaneks, käed ei kuuletuks su helisevatele käskudele.

Me olime valedes majades. Suitsetasime valesid sigarette. Tõlgendasime valesid sõnu. Rääkisime valet keelt. Valed lambid, valed hõõgniidid näitasid meile valgust.

Ehk sünnitad sa kunagi elusa lapse. Me lahkume siit üksinda.

PUNANE JA ROHELINE

PILT PILDIS, raamid raamides, ja lagi üle pea – kõik järjest kasvab kuni jaksad vaadata.

Ja igas sildis, kõikides reklaamides, on sõnum sellest mida sa ei tea.

Sa lihtsalt tahad teda vaadata.

Tere tulemast. Punane ja roheline. Olen tundnud fajansi mõranemist vanades majades. Raadiot mängimas džäss. Uusi, ootamatuid akorde treppidest üles. Kahekordseid. „Kas?” Sina jätsid selle küsimata, mina vastasin. Hirmust, mis oli juba aastaid seisnud mu selja taga, heatahtlikult, kuid nõudlikult naeratades. Petetu ilme näol. Kui kauaks?

Uut muusikat. Siledaks aetud pealagesid.

Olin kakskümmend ja tema veel noorem. *Tule siis üles*, vastas ta. Basseinides ujumatagi aiman, milles oli asi. Enam ei ole. Kirjuta ennast. Näita ennast. Miljon ennast. Näita end süntesaatorite valgel. Daamidele tasuta.

Saada oma kirjad läbi sügisakende, tuul ja kuivanud lehed laulavad sulle. See on suur linn – nii et kiirusta. Teine serv on veel kaugel. mina tean. Arva. Ära arva. ära.

Saada oma kirjad, inimeste kuulekad ja kahvatud skeletid piilumas su silmade nurkadest. Piiluvad ilma unenägudeta.

Saada oma kirjad minu matustele. Olen isegi üllatunud. Sinakashall, noor, palav, vihmane, punastes öödes pesitsev.

„How was your day?” küsib naine teiselt. Tühjas varasügisel, õhtuhämaras ruumis, mille kohal kõrgub taevas. Sinine nagu vajadus liikuda. Keegi on veel. Mina, üks neist naistest, punane ja roheline.

Inimeste kuulekad ja kahvatud skeletid koos minuga. Selles kõrges sügisel.

Imelik muinasjutt minust. Punane ja roheline.

Süsteemid on veel palju kummalisemad.

Tänasest tuleb alati lahutada kümme ja pool kuud. See, mis oli siis, on praegu. See, mis on praegu, on hiljem.

Ja juua rohelisest sügavast pudelist kristallrohelist vett. *Ne pas déranger.*

Maailm täis minu putukaid. Võltsloomi, -linde ja sõnade rütmi. Mehed pikendavad enda sealolekut, naistel on nende ilu. Ja tuhanded ristuvad jooned, seljaga minu poole nagu mõrad vanade majade fajansis. Majad on.

Retušeeri mu pintsakuõmbused fotogeenseks, tähelepanu püüdvaks punktiiriks.
Alluma fotograafile ja kaamerale. Tehke minu pintsakust pilt.

Hoia end, nagu paberi rabelev tekstuur minu pliiatsi all. Hirm sunnib mind seda tegema. Meid kõiki sunnib hirm, pimedus kõikides akendes.

Kes teab, millest ma kirjutan, tahtmata vastu võtta suuri ilusaid lahendusi, mis tervitavad sind masinasse saabumisel.

Ma tunnen, kuidas sõnad minust eemalduvad nagu mitmus ainsusest.

Võta mu käekell – seda ei ole vaja vaadata. Et oodata sinu naeratust huultele tardunud hommikute veel kustumata kosmoses. (võltsitud kellaajas.)

Kirjuta vägivaldsest surmast. Osta endale kodu, kehade seadus. Lõputu piin, mida leevendavad lühikesed kokkupuuted. Vähesed aimavad Mängu tõelist tähendust; seintetagune monotoonne signaal jääb kestma alati. röövib mõistuse. Keegi ei suuda süveneda. Ei ole aega.

Meid pildistatakse peregriinse roosa taustal. Mina irvitän kõikidel piltidel.

Kusagil peatuda. 3D sinu suuremates pilkudes annab selleks koha. Korraaks.

SELLES POES oli vähe asju ja igal neist oli oma nimi – nagu pudel, karp või kell.
Kuula. Õhk kaalub palju.

Selles poes lendab palju aega sinust läbi. Pooltühjas ruumis, kus kiirguse intensiivsus võimendub sinu silmadest kaugemal. seal, kus sa ei näe. Aega kiirgab.

Majad ei kao kuhugi. Tänavad sulguvad sinu ümber vaikse sahinaga.

Punane. Ja roheline.

PILT PILDIS, raamid raamides, ja lagi üle pea – kõik järjest kasvab kuni jaksad vaadata.

Ja igas sildis, kõikides reklaamides, on sõnum sellest mida sa ei tea.

Sa lihtsalt tahad teda vaadata.

SISUKORD

Paula Sering

Näo läbi aastasaju	4
Aegade taga on punane pimedus	5
Mida ülimalt tahad	6
Aeg voolab verre	7
See, et kõikide tähtede taga on valgus	8
Ööst tuli pime	9
Sinupõhine saatus	10
Ainult tühjus	11
Ta oli tõeline	12
Võibolla alandus on armastuse tuum	13
Su maik mu hingelõõris	14
Janukramp	15
Kurgus kõditab kõik korvamatu	16
Vaikne, väärmatu, Sa seisad	17
Võib olla küll, et ma ei ole väärt	18
Õhtuks voolas maailm	19
Kas hirm on jaotunud	20
Suurem hirm on siinpool	21
Ma ei tahagi neid ridu	22
See, kas oled või ei ole	23
Olen tahtnud küll	24
Laotus on lootus	25
Nüüd oli valus	26
Issand, palun, luba	27
Nagu kaks rauka	29
Mille vastu ma eksin	30
HAPRUS	31
Hommikune	32
Aeg tõmbas üle õhtu valutava joone	33
Salatud kõned	34
Su lootus, et ma siiski üle viin	35

Su helendav pind 36
Ma püüan ennast näha 37
Sa seisad mu kurbuse serval 38
Kuigi igatsus on kuum 39
Suur sügav soojus, kummardun su ette 40
Aeg, mis meid süüdistas, peatub 41
Sina 42

Andres Aule

Sa tuled 44
Mees, pudel ja viienda korruse aken 45
22765 46
Lõpp-peatus 47
Jääb ainult üle olla endas kindel 48
Mu nimi on Praha kevad 49
Joonistan 50
Viimased majad 51
Ma vajan seda võimalust 52
Veel on alles 53
Tuule ja suitsude seadus 54
Kesk kordinate lõppu 55
Hommik 2 56
Kutsu mind kurvalt 57
Ma tean kus asjad on 58
Kui puudub meeletus ses tundes 59
Ta võtad tagasi 60
Teab taevas ise 61
Sa peegeldad soojust 62
Garaažide taga 63
Su südamesse leida ainus tee 64
Kui kauge 65
Hilissuves 66
Suitsetav Zeig 67

Loomade tagasilaulja	68
Pikad teed on valmis	69
Öödeta päevad	70
Sa poleks tohtinud	71
EXIT	72
Just ütlemata asjad	73
Ameerika mäed	74
Ma arvan neil ei õnnestu mind murda	75
Mu väsind koerte hingeõhust	76
Suvi on tume aeg	77
Sinise vere basseinid	78
Vaevu	79
Mida soovitakse	80
Jääb ainult küsimusi	81
Tasakesi	82
Mälestus tuhmub ma ometi mäletan	83
Mu vend, su üle valvab demokraatia	84
Ma kardan	85
Ultranariin	86
Punane ja roheline	99